

Поканите пристигат в сандъчета. Появяват се, когато часовникът удари дванайсет – по обяд, не в полунощ. Би било трагедия, ако точно тези покани изчезнат в мрака или ги откраднат алчните звезди.

Дървените кутии са искрящо снежнобели и са с широчината на една страница.

Из целия град се разнасят радостни възклицания, когато хората ги откриват на праговете и по первазите на прозорците. Отгоре им са резбовани снежинки, а отстрани е прогорено името на получателя.

Преди студ и мъгла тегнеха над столицата, но сега във въздуха се долавя магията на безкрайните възможности.

Някои хора не се двоумят да отворят кутиите и веднага развързват червените кадифени панделки, които играят ролята на ключалки. Други не бързат. Досега във Валенда не се бяха появявали такива кутии. Немалко от получателите искат да се насладят на момента и затова прибират красивите си сандъчета у дома – в къщички, замъци и апартаменти с изглед към затрупаните със сняг улици. Покрай тях множество други бързат към жилищата си, за да проверят дали и те са получили пратка.

Именно този копнеж, това възхищение се просмуква в дървото и покапва по поканата вътре. И когато капакът се повдигне, листът първоначално изглежда празен.

След което...

Страницата започва да припуква като разгарящ се дънер в огнище. Проблясва искра, разнася се прашене и в средата на листа се появява миниатюрен сноп светлина. Светлината се разпростира подобно на фойерверк и изписва с искрящи златисти букви:

Вестник „Шепот“

Специално празнично издание

От историята на чудесата

става чудесна повест

От Кътлас Найтлингер

Според някои Големият празник е измислица на гилдията на майсторите на играчки. Други приемат, че шивачките и кроячите на костюми са влезли в заговор за създаването на този ден, за да продадат възможно най-много рокли, ръкавици и копринени вратовръзки, които да се носят само веднъж. Трети, разбира се, са убедени, че невероятно сладката идея е хрумнала на сладкарите.

Ала истината е, че Големият празник бил внесен в Меридианната империя от северняшката принцеса Инфинити Ларкспур, която се омъжила за император Ксавиер Ксавиерски IV през година VII от Ксавиерската династия.

Очевидно след пристигането си в Меридианната империя тя останала поразена колко малко дни са отделени конкретно за празненства на поданиците ѝ – да се наслаждават на радост, щастие и любов.

Принцесата била дълбоко убедена, че хората имат нужда да се веселят. Да очакват нещо. Да си пожелават. Да дават.

И така възникнал Големият празник.

После се появили и други нови дати. Принцеса Инфинити преобразила стари митове и истории в дни за тържества с лекотата, с която други кралски особи превръщат неблагопристойното си поведение в скандални новини.

И наистина и шивачките, и майсторите на играчки, и сладкарите спечелили много от създаването на този празник.

Ала няма същото не важи за всички ни?

Може и да съм прекалено възрастен за играчки, но се надявам, че никога няма да съм твърде стар за радост, официални тоалети и размяна на подаръци.

Признавам си, че тази година нямам любим човек, на когото да подарявам. Обаче съм подготвил нещичко, в случай че някой ми привлече погледа на тържеството на императрица Скарлет.

1.

Снежни кълба и курабийките на баба

След време щеше да стане очевидно, че във Валенда са ставали странни неща.

Повечето жители на знаменития град не забелязваха случващото се. Ала, както в много аспекти от живота, страничните наблюдатели видяха всичко кристално ясно.

След края на Големия празник капитаните на корабите, които бяха в морето по това време, разказваха: „Сякаш някой бе поставил огромен стъклен похлупак над целия град и го бе превърнал в гигантско снежно кълбо. Кълна се в зъбите на дядо!“.

Клетвите нямаше да са необходими.

Още преди Големия празник в пристанището на Валенда вече не пристигаха кораби... Макар малцина да го забелязаха покрай цялото суетене и веселие.

На доковете имаше само един млад моряк, който се смяташе за прекалено разумен, за да се увлече в празничното вълнение. Той беше само на седемнайсет, но носеше елегантна тъмносиня моряшка шапка, която прибавяше цели пет сантиметра към ръста му.

За разлика от останалите жители на града, които сякаш витаеха в облаци от захарни бастунчета, този разумен моряк бе забелязал липсващите кораби и бе тръгнал да търси друг здравомислещ човек, на когото да каже. Той наперено прекоси обезпокоително празничното пристанище със списъка на съдовете, които не бяха пристигнали.

Отказваше да се разсее от огромните захарни бастунчета, разположени по протежение на улиците, от количките със сайдер с подправки, които сякаш бяха навсякъде, или от минувачите, които спонтанно започваха да пеят.

И тогава я видя. Насред улицата беше кацнала гигантска джинджифилова къща с комин, украсен с деликатни завъртулки от бяла глазура, от който излизаше канелен пушек.

Морякът се закова на място.

Постройката беше досущ като джинджифиловите къщички, които баба му някога правеше – макар че те нямаха вълшебен канелен пушек и бяха твърде малки, за да влезе човек вътре. Всичко друго обаче беше същото. Пастелните дъвчащи бонбони, покриващи огромния покрив, искрящите сребристи кристали захар, поръсени по прозорците, червено-белите ментови бастунчета, обрамчващи гигантската врата.

В продължение на цяла минута той не можа да помръдне.

Вече бяха минали два празника, откакто баба му почина. И му беше по-лесно да се преструва, че Големият празник не съществува, отколкото да празнува без нея.

Морякът най-сетне се окопоти. Напомни си какво трябва да стори. Трябваше да докладва за липсващите кораби. Но после джинджифиловата врата се откряна и той би могъл да се закълне, че чува гласа на баба си:

– Ела да се скриеш от снега, Пиер. Направих пресен горещ шоколад и любимите ти сладки.

Във въздуха се разнесе ароматът на маслени курабийки във форма на звезди, с подправки и глазура с индийско орехче.

„Възможно ли е тя наистина да е тук?“, запита се Пиер. Не беше разумно дори да се замисля. Ала той започваше да смята, че да си разумен по време на Големия празник всъщност е доста глупаво.

– Влез вътре, мило момче – подкани го баба.

Какво друго можеше да стори?

Не успя да устои на копнежа отново да види баба си. Пък и не искаше да откаже любимите си курабийки.

Освен това може би беше леко омагьосан.

Историята за Пиер бе един от многобройните чудати разкази, които щяха да се разпространят след Големия празник.

Ала най-известната история, разбира се, бе за принцеса Донатела Драгна.